

Но не е вече оня погледъ ведъръ,
презъ който гледахъ на свѣта ; макаръ
кладнята да опъне въ двора едъръ,
избръснатъ грѣбъ ; да грейне като жаръ
очакваниятъ плодъ, засмѣнъ и щедъръ ;
не, нѣма той предишния си чаръ :
за мама теготитѣ сж обилни,
и ношитѣ — безкрайни и усилни.

Дали духътъ ѝ вече не е твърдъ —
днесъ сълзитѣ ѝ все а а да рукнатъ ;
и тя, която бѣше земенъ къртъ —
въ мигъ устнитѣ отъ страхъ ѝ се пропукнатъ,
когато чуе за война и смъртъ ;
сега и синоветѣ ѝ да чукнатъ —
кое сърдце ще може да изтрай
такава мжка, тоя грозенъ край !

Като легенда бащиния образъ
отъ малкъ вдъхвамъ ; той ухае пакъ ;
баща ни билъ човѣкъ съ чудесна бодрость,
сърдеченъ, домовитъ и веселякъ.
Превратность е човѣщината. Модро
сияе като цинковъ похлупакъ
срѣдъ нощъ небето съ кумовата слама,
и въ кжщи пѣшка вѣчно болна мама.